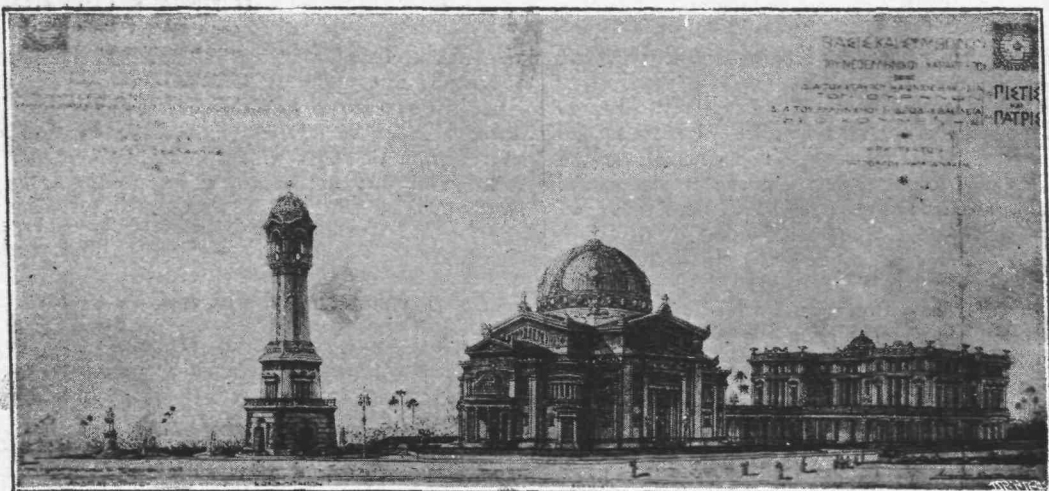

Ἑλληνικὸς ναὸς ἐν Πορτ-Σαΐτ ἀνεγερθεὶς δαπάναις τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος

Πανεπιστημίων, ὧν τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει σειράν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων.

Εἰς πλῆλὸς πόλεις ἔχουν ἐπιβάλλῃ φόρον, οὐχὶ ἐπὶ τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς τέχνης. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Δουδοβίκου δαπανᾷ ετησίως 120,000 δολλάρια διὰ τὸ Δημοτικὸν μουσεῖον της. Ἀφ' ἐτέρου ἡ Κυβέρνησις ἀνέλαβεν ἐπισήμως τὴν προστασίαν τῶν καλλιτεχνικῶν συμφερόντων ἀπὸ τῆς 17 Μαΐου 1910, ὅτε τὸ Κοινοβούλιον κατήχησε μίαν Καλλιτεχνικὴν Κυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 γνώστας τῆς τέχνης καὶ τὴν ἥποιαν ἡ Κυβέρνησις συμβουλευέται δι' ὅλα τὰ καλλιτεχνικά ζητήματα. Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου τούτου ἐλέγχου, ὑπάρχει ἡ Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδία τῶν Καλῶν τεχνῶν, ἥτις ἔχει τὴν ἑδρὰν της εἰς τὴν Βασίλειον καὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξαγιδῶνται ὅλα τὰ καλλιτεχνικά Ἰνστιτούτα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Διὰ τὴν μὴ συμβαίνει τὸ ἴδιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν; Διὰ τὴν δὲν συνιστοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας μίαν λ. χ. καλλιτεχνικὴν σχολὴν εἰδικήν, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ διδάσκειται τὸ μάθημα τοῦ διαγράμματος τῆς πόλεως, ὅπως ὑπάρχει ἤδη εἰς ὅλας τὰς Γερμανικὰς Ἀκαδημίας; Αἱ νεώτεροι ἀνάγκαι καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐπιβάλλουν τὰς ἐργασίας τῆς διευθετήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν πόλεων μας, αἵτινες πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς καλλιτέχνας ἀξιόλους νὰ ὑπερβῶν τὰς δυσκολίας, χωρὶς νὰ καταστρέφουν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν αἰσθητικὴν τῆς πόλεως ἢ χάρις μίᾳ χάρις εἶνε μίᾳ πηγὴ πλοῦτος δι' αὐτήν, ἰδίως εἰς εἶναι μίᾳ ἀρχαίᾳ πόλιν τέχνης.

Εἶνε λυπηρὸν ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς διαμορφώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν πόλεων εἶνε τῆς δικαιοδοσίας τοῦ μηχανικοῦ τοῦ δήμου, πολλὰς πολὺ πεπαιδευμένον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου αἱ σπουδαὶ δὲν τὸν ἔχουν διόλου προπαρασκευασθῆναι ὅπως σκεφθῇ δι' ἐν καλλιτεχνικὸν ἔργον ἀνταποκρινόμενον καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας.

Τὸ περιοδικὸν «Τέχνη» ὑποστηρίζει τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ κοινοῦ, ἰδίως τῶν μελῶν τῶν συμβουλίων, ἐπιτροπῶν ἢ διοικήσεων, ἅτινα κρίνουν τὰ σχέδια τῶν δημοσίων οἰκοδομῶν, αἵτινες ἀσχημίζουν πόλιν τὰς πόλεις ἀντὶ νὰ τὰς ἐξωραΐζουν. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε τὰ σχέδια ταῦτα νὰ ἐξετάζονται ὑπὸ μίᾳ καλλιτεχνικῆς ἐπιτροπῆς, πρὶν ἢ ἐκτελεσθῶσι. Τοῦτο θὰ ἐπρόφύλασσε τὰς πόλεις μας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἡλεκτρικοὺς πασοῦλους τῶν τραμ καὶ τὰ τηλεφωνικὰ συμπλέγματα ἅτινα εἶνε μίᾳ ἀσχημία διὰ τὴν αἰσθητικὴν τῶν πόλεων καὶ ἐμπόδια κωλύοντα τὴν διάβασιν καὶ συντελοῦντα εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δένδρων, τοσοῦτον ὡφελίμων εἰς τὰς συγκεντρώσεις μας, τὸσον διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ὀφθαλμῶν ὅσον καὶ διὰ τὴν δημοσίαν ὑγίαν καὶ τὸν

καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Ἄν αἱ ἀνάγκαι τῆς νεωτέρας ζωῆς μας ἐπιτρέπουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν εἰς τὸ σχέδιον τῆς πόλεως, ὀφείλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰς σωρείας τῆς γλῶσς ἐστολισμένας πολλὰς ἀπὸ μίαν κρήνην ἢ ἀπὸ ἐν διακοσμητικὸν μνημεῖον.

Μστ' ἐγκαρδίου φιλίας

J. Plomdeur

Ἐκ Παρισίων ἠγγέλθη ὁ θάνατος διαπρεποῦς δημοσιογράφου καὶ πολιτευτοῦ τοῦ Ζερῶ-Ρισῶ, ὅστις ἔδρουσε καὶ διεύθυνε τὴν Παρισίαν ἐφημερίδα «Paris-Journal».

Ὁ Ζερῶ-Ρισῶ ἀγρίως πολεμηθεὶς ἐν τῷ πολιτικῷ του σταθμῷ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐκλεγῇ ἐπαινητὴς βουλευτής.

Νέον ἔργον «Εἰρήνη» τοῦ νέου Γερμανοῦ συγγραφέως Ἀδόλφου Μπὸεμ ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου τοῦ Βερολίνου. Κατὰ τὰς ἐντυπώσεις τῶν εἰδικῶν ὁ Μπὸεμ θεωρεῖται ὡς συνθέτης δυνάμεως καὶ εὐγενικοῦ ὑψηλοῦ ρυθμοῦ, ἀπὸ τὸ τάλαντον τοῦ ὁποίου ἀναιμενουν οἱ κριτικοὶ ἀριστοτεχνήματά.

Μεγίστου ἐνδιαφέροντος βιβλίον ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Μάξ Σταϊνίτσερ περὶ τοῦ μουσικοῦ Ριχάρδου Στράους. Ὁ κριτικὸς δίδει πιστὴν εἰκόνα τῆς προσωπικότητος τοῦ Στράους, παραλαμβάνων ὑλικὸν ἀπὸ πληροφορίας περὶ τῆς ζωῆς του, αἱ ὁποῖαι διευκρινίζουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ μεγάλου μουσικοῦ. Ὑπερεκθειάζει τὸν ἡθικὸν καλλιτεχνικὸν χαρακτῆρα του, διεξερχόμενος μὲ ἐπικαιρότητα καὶ βαθύτητα τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἔργου τοῦ Στράους. Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχεται καὶ συλλογὴ εἰκόνων τοῦ μουσικοῦ ὄλων τῶν ἐποχῶν τῆς ζωῆς του.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρόκειται νὰ ἰδρυνθῇ Μουσεῖον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ φυλάσσονται ὅλα τὰ κειμήλια τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν πρόδον τοῦ Ἀγγλικοῦ θεάτρου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ Μουσεῖον συλλογὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ 60 χιλ. προγράμματα ὄλων τῶν θεαμάτων ἅτινα ἐδόθησαν εἰς τὰ Ἀγγλικά θεάτρα ἀπὸ τοῦ 1700 μέχρι σήμερον. Ἡ συλλογὴ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Ἐνθὸς ἡ ὁποία ἐδήλωσεν ὅτι θὰ τὴν προσφέρει εἰς τὸ Μουσεῖον.

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον καὶ εἰς τὰ Μουσεία ἐπαρχικῶν πόλεων τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου ὑπάρχουν ἐπίσης διάφορα σπάνια κειμήλια.